

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/6/2024 z 18. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júla 2024, doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 24. júla 2024 a 2. septembra 2024, namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 8To/6/2024 z 18. júna 2024, žiadajú zrušenie namietaného uznesenia krajského súdu a tiež o ustanovenie právneho zástupcu na účely ich zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 1“) mal postavenie svedka poškodeného a sťažovateľ [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 2“) vystupoval ako svedok v trestnom konaní vedenom pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. K2-6T/57/2018 pre trestný čin ublíženia na zdraví, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný príslušník mestskej polície, ktorý počas služobného zákroku použil služobnú strelnú zbraň proti osobe sťažovateľa 1. Trestné konanie sa skončilo oslobodením obžalovaného spod obžaloby na základe rozsudku mestského súdu sp. zn. K2-6T/57/2018 z 10. augusta 2023 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“), pričom o odvolaní podanom proti uvedenému rozsudku mestského súdu tak prokurátorom, ako aj sťažovateľom 1 rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým odvolania podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľov

3. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia predkladajú rozsiahlu laickú argumentáciu, ktorá sa vyznačuje značnou neurčitosťou svojho obsahu. S istotou v nej možno identifikovať nespokojnosť sťažovateľov s výsledkami hodnotenia vykonaného dokazovania, tak ako ho uskutočnil konajúci mestský súd. V ústavnej sťažnosti predkladajú vlastnú interpretáciu dôkaznej situácie a sú toho názoru, že konajúci súd si vyložil právnu úpravu obsiahnutú v zákone o obecnej polícii, resp. inštitút oprávneného použitia zbrane príslušníkom obecnej polície celkom arbitrárnym a svojvoľným spôsobom. V postupe konajúcich súdov, ktorý viedol k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, vidia porušenie svojich označených práv.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ 2 nemal vo vedenom trestnom konaní, v ktorom bol vydaný prvostupňový rozsudok mestského súdu a následne bolo namietané uznesenie krajského súdu, postavenie strany trestného konania, resp. postavenie poškodeného, napadnuté rozhodnutia nemohli mať žiaden potenciálny dopad na jeho základné práva a slobody. Ústavný súd tak u sťažovateľa 2 konštatuje nedostatok procesnej legitímácie na podanie ústavnej sťažnosti, a preto vo vzťahu k nemu ústavnú sťažnosť odmietol ako podanú neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

5. Ťažiskom laickej argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa 1 je subjektívna interpretácia výsledkov vykonaného dokazovania, ktorá smeruje k tvrdeniu o arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu.

6. Pri posúdení opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa tak úloha ústavného súdu sústredila na zodpovedanie otázky, či sú právne závery namietaného uznesenia krajského súdu, ktorými boli odmietnuté ako nedôvodné odvolacie námietky prezentované najmä zo strany prokurátora, ako aj sťažovateľom 1 primerane odôvodnené a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej krajským súdom v posudzovanej trestnej veci neodporuje jej podstate a zmyslu. Na tento účel sa ústavný súd podrobne oboznámil s odôvodením namietaného uznesenia krajského súdu.

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd vo všeobecnosti konštatoval, že prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu postačujúcom pre vyvodenie správneho a zákonnému záveru o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že posudzovaný skutok nie je trestným činom, keďže vykonané dokazovanie jasne preukázalo existenciu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť, a to oprávnené použitie zbrane v zmysle § 26 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd bol tiež toho názoru, že tento okresným súdom prijatý záver bol odôvodnený stručným, avšak jasným a kvalifikovaným spôsobom.

8. Po citácii relevantnej právnej úpravy (§ 13 ods. 2 a 3 a § 19 ods. 3 zákona o obecnej polícii), ktoré upravujú podmienky použitia donucovacích prostriedkov a tiež podmienky použitia zbrane príslušníkmi obecnej polície, krajský súd v prvom rade poukázal na to, že skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, bezprostredne predchádzal fyzický útok oboch sťažovateľov na zasahujúcich príslušníkov mestskej polície (vrátane útoku smerovaného na obžalovaného), ktorý viedol k závažným zraneniam obžalovaného príslušníka mestskej polície a ktorý naplnil znaky závažných trestných činov útoku na verejného činiteľa a viedol k právoplatnému odsúdeniu oboch sťažovateľov za uvedený trestný čin. Na tomto mieste tiež upozornil, že v priebehu tohto útoku sťažovateľov na príslušníkov mestskej polície sťažovateľ 1 adresoval príslušníkom mestskej polície vyhrážky, že ich postriela samopalom z dôvodu, že príslušníci použili proti sťažovateľovi 2 (brat sťažovateľa 1) donucovacie prostriedky. Vysvetlil, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný použil služobnú zbraň v súlade so zákonom po tom, čo boli on a jeho kolega fyzicky napadnutí sťažovateľmi, keď následne sťažovateľ 1 nedbal na jeho výzvy, aby zastavil, nereagoval na varovné výstrely, približoval sa k obžalovanému a jeho kolegom, a tak vyvolal u obžalovaného dôvodnú obavu, že svoje verbálne vyhrážky o postrieľaní aj naplní, pričom skutočnosť, že sťažovateľ 1 nemal pri sebe žiadnu strelnú zbraň, nebolo možné za danej situácie vyhodnotiť, čo potvrdzuje aj prepis záznamu z tiesňovej linky, resp. rádiostanice (večerné šero). Podľa krajského súdu tomuto záveru zodpovedá aj výpoveď kolegov obžalovaného príslušníka mestskej polície, kde jeden z nich uviedol, že sa v obave z toho, že sťažovateľ 1 svoje vyhrážky naplní, skryl za pristavenú dodávku, a druhý uviedol, že bol v dôsledku označenej obavy tiež pripravený zbraň použiť a urobil by tak on, ak by ju nepoužil obžalovaný kolega.

9. Podľa krajského súdu sa mestský súd dôsledne vysporiadal aj so skutkovou verziou prezentovanou sťažovateľom 1, ktorý tvrdil, že sa v čase strelby na neho pohyboval smerom od hliadky mestskej polície, kde vychádzal z toho, že závery lekárskej správy a znaleckého posudku potvrdili, že mal utrpieť priestrel ľavej dolnej končatiny s tým, že strelný kanál mal smerovať zozadu dopredu. Podľa krajského súdu sa na hlavnom pojednávaní vypočutá znalkyňa, ktorá sa zúčastnila vyšetrovacieho pokusu, vyjadrila, že boli preverované obe verzie (postavenie sťažovateľom tvárou k strelcovi a postavenie chrbtom k strelcovi), pričom vyšetrovacím pokusom nebola vylúčená verzia vzniku zranenia, ktorú popisoval obžalovaný príslušník mestskej polície, teda vznik strelného poranenia spredu. Krajský súd tiež na tomto mieste dodal, že v uvedenom smere svedectvo sťažovateľa 2 podporujúce verziu sťažovateľa 1 mestský súd neprijal ako dôveryhodné svedectvo z dôvodu, že po fyzickom spacificovaní sťažovateľa 2 kolegami obžalovaného nemohol mať tento na sťažovateľa 1 výhľad.

10. Krajský súd tak zhrnul, že vykonané dokazovanie jasne preukázalo použitie strelnej zbrane obžalovaným v nutnej obrane podľa § 19 ods. 3 písm. a) zákona o obecnej polícii, pričom zopakoval, že verzia obžalovaného bola potvrdená aj obsahom výpovede jeho kolegov a nepriamo jej nasvedčuje aj fakt, že obžalovaný strelbu smeroval do spodnej časti tela sťažovateľa 1, teda takým spôsobom, aby neohrozil jeho život. Nad rámec tiež krajský súd dodal, že nemožno vylúčiť ani takú verziu skutkového deja, že v čase medzi varovným výstrelom a samotným výstrelom mohlo dôjsť k zmene polohy sťažovateľa v prvom rade, čo by vysvetľovalo prípadný priestrel do zadnej časti ľavej nohy sťažovateľa 1. V závere odôvodnenia krajský súd vyvrátil opodstatnenosť námietok sťažovateľa 1 o nesúlade odôvodnenia prvostupňového rozsudku mestského súdu v podobe vyhlásenej na hlavnom pojednávaní s obsahom odôvodnenia jeho

písomného vyhotovenia. Krajský súd vysvetlil, že podľa obsahu zápisnice z hlavného pojednávania a zvukového záznamu výrok prvostupňového rozsudku v písomnom vyhotovení korešponduje s výrokom vyhláseným na hlavnom pojednávaní, kde konajúci súd vyhlásený rozsudok odôvodňuje iba stručne. Podľa krajského súdu nesprávna citácia časti ustanovenia zákona o obecnej polícii ako zjavná nepozornosť bola odstránená mestským súdom v písomnom vyhotovení jeho rozsudku.

11. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi 1 bola poskytnutá zrozumiteľná a absolútne vyčerpávajúca odpoveď týkajúca sa celého rozsahu odvolacích námietok. Nestotožňuje sa s tvrdeniami sťažovateľa 1, podľa ktorých sa mal konajúci súd dopustiť závažných excesov pri ustáľovaní skutkových zistení a hodnotení vykonaného dokazovania. Predovšetkým treba pripomenúť (ako uviedol aj krajský súd, že hodnotil výpoveď sťažovateľa 1 na jednej strane a obžalovaného na druhej strane v kontexte ďalších výsledkov dokazovania), že predpokladom regulárnej aplikácie zásady voľného hodnotenia dôkazov, tak ako je upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, je vyhodnotenie dôkazov, resp. zistených okolností nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Túto požiadavku mestský súd ako súd hodnotiaci výsledky dokazovania v plnej miere dodržal, pretože zásadné okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného, ktoré vyplynuli z jeho výpovede, boli konfrontované aj s obsahom ďalších relevantných dôkazov, predovšetkým s výsledkami znaleckého dokazovania a tiež výpoveďami priamych svedkov udalosti, ktorými bol jasne a zhodne potvrdený relevantný fakt svedčiaci v prospech obžalovaného, a to že použil služobnú strelnú zbraň proti sťažovateľovi 1 v súlade so zákonom o obecnej polícii v nutnej obrane.

12. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa namietané uznesenie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné, ako to tvrdí sťažovateľ 1. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi 1 dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce jeho záver o neopodstatnenosti celej odvolacej argumentácie, ktorú v zmysle koncepcie postavenia prokurátora ako zástupcu štátu a obžaloby v podstate predostrel prostredníctvom podaného odvolania prokurátor, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku (predovšetkým ustanoveniam zakotvujúcim zásadu voľného hodnotenia dôkazov). Skutočnosť, že sťažovateľ 1 zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. IV. ÚS 226/2012).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa 1 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

14. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, odôvodňujú to jeho pomery a nejde o zrejme

bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

15. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľov nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, keďže z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom (časť III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu